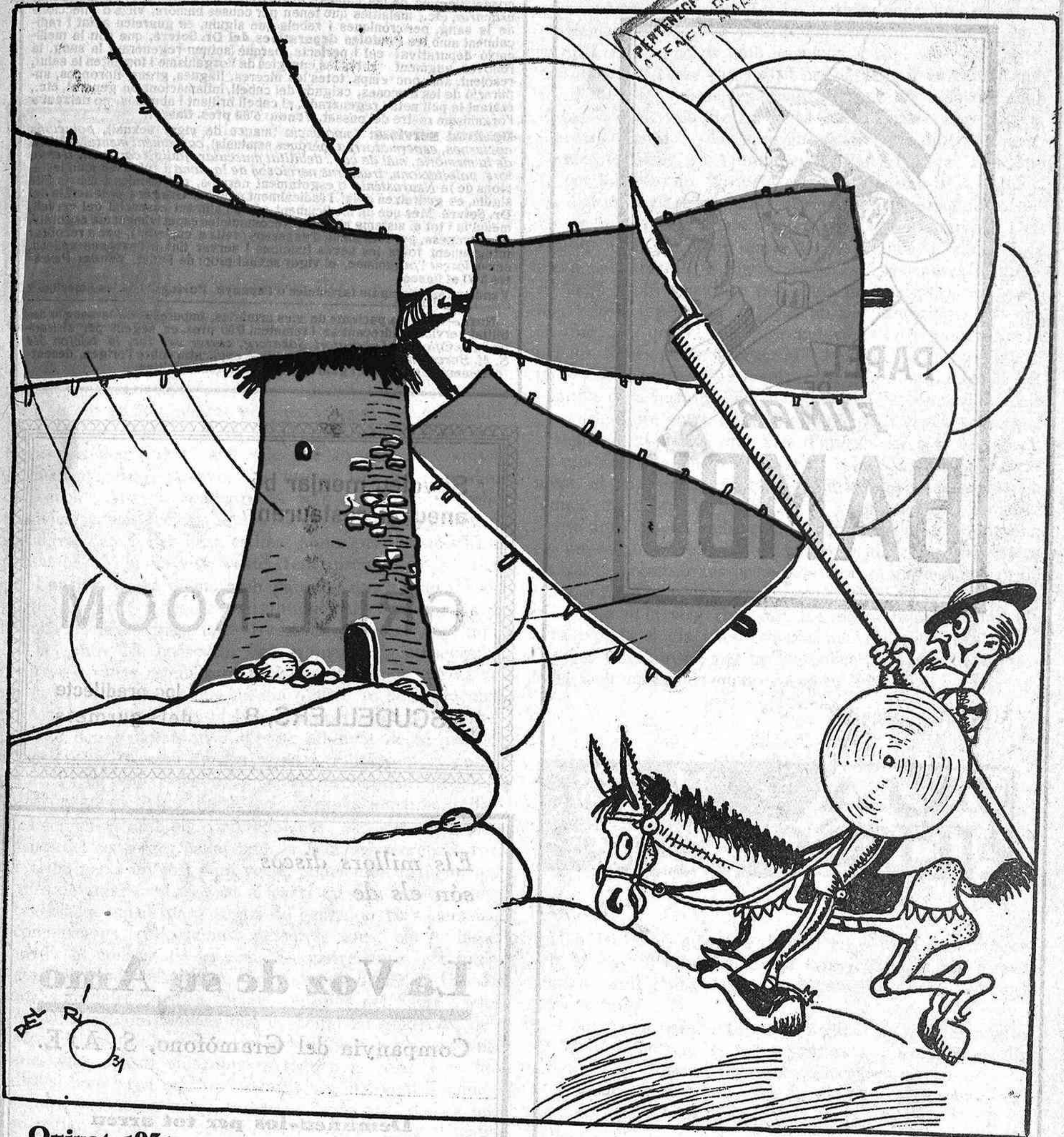

Barcelona, 20 de març de 1931

aquella de la Torratxa

ANY LV - 2698 - 20 cts. - Atrassats, 40

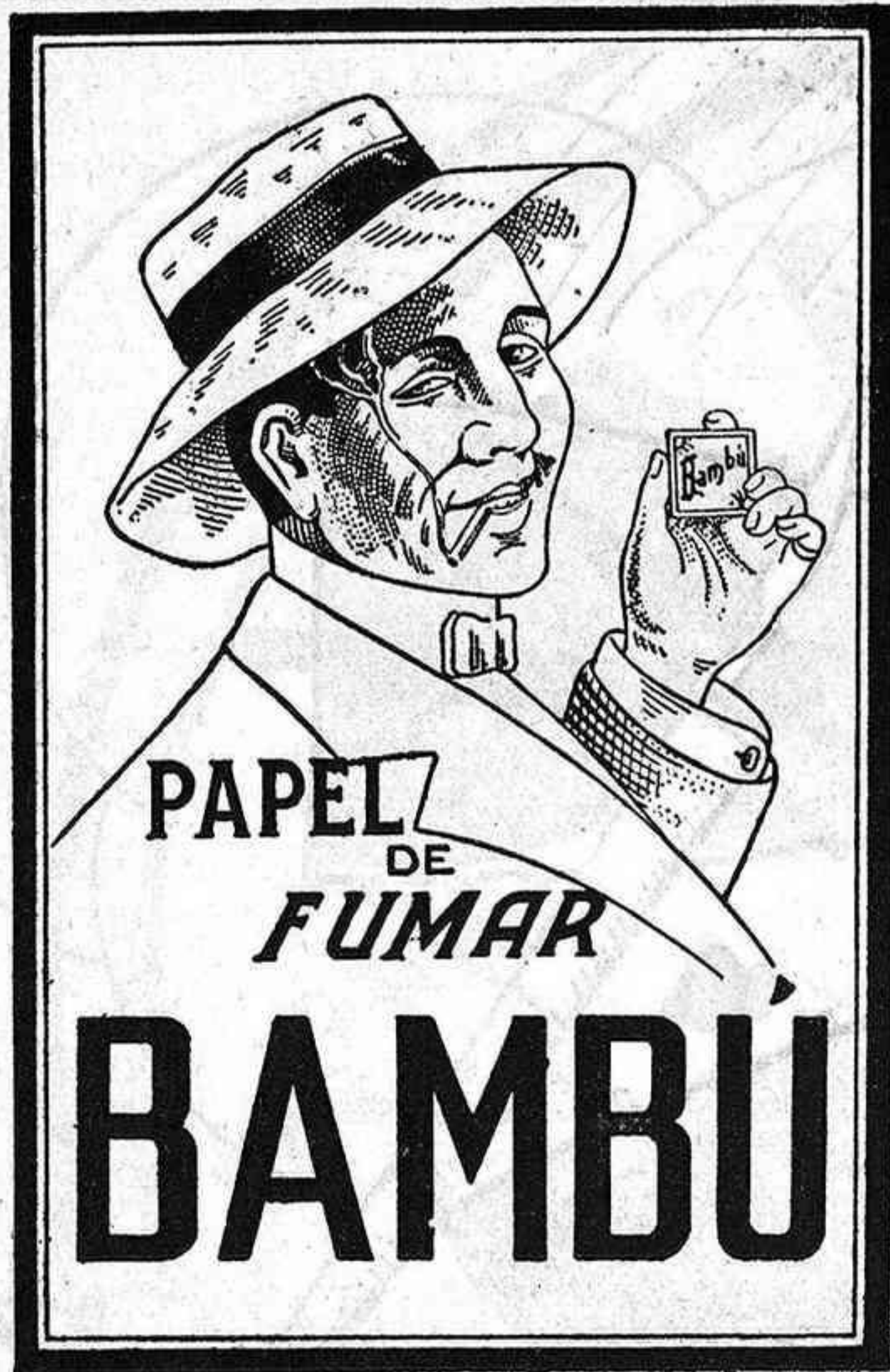

REY R. 31

Quixot 1931

—Em sembla, Cambó, que t'«estrellaràs»!

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catxets del Doctor Solvré*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariats *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc.), malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives del Dr. Solvré*, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmentant totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poluelons nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potenciades del Dr. Solvré*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

Si voleu menjar bé
aneu al restaurant

GRILL-ROOM

ESCUDELLERS, 8

Lloc predilecte
dels gurmets

*Els millors discos
són els de*

La Voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Demaneu-los per tot arreu

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Regidor, jo?

No, estimat amic, no. No vull ésser regidor. Ni penso ésser-ho. Francament, no m'interessa. Com tampoc no m'ha interessat mai cap càrrec públic. Li agraeixo molt aquesta carta precipitada i excessivament cordial, donant per feta la meva presentació de candidat a regidor. Però sembla mentida que vostè hagi pogut creure que jo acceptaria un lloc a qualsevol candidatura electoral municipal. Però, ¿què vol que hi fes, jo, a l'Ajuntament? ¿Actuar? ¿En què? ¿Administrar els cabals dels barcelonins? Però, si jo ben bé encara no em sé administrar els meus, ¿com vol que administri els de vostè? ¿Fiscalitzar? ¿Fiscalitzar què? ¿La tasca dels deu tinentes d'alcalde que formen la Comissió Permanent? Això ja, avui dia, es pot fer des d'un diari qualsevol. ¿Anar a combatre la política municipal sobre tramvies, subsistències, beneficència, cultura, organització social, etc., etc.? Per Déu, estimat amic, però vostè s'hi ha pensat bé? M'hi ha vist, vostè, fent discursos a la saleta del Consistori, tot dient, amb paraula aguda, davant del públic aficionat a les sessions municipals i de cara a la tribuna de la Premsa, unes frases altisonants? No, no... No ho sento. No ho sento. Potser quan vaig començar a recórrer casinets republicans de barriada, sí que em va venir la dèria de pensar que un dia o altre jo podria ocupar un escó municipal i dir-hi la meva; però, ara? Ara, després de deu o dotze anys d'estar allunyat de la política actuacionista, tal com s'entén aquesta política en la nostra ciutat, ¿creu vostè que m'hi podria acostumar? No, no; de cap manera. Això d'anar pels casinets i mantenir llargues converses amb els correligionaris; escoltar els versets del noi del conserge; ballar amb la filla del secretari; cercar feina per a un cosí d'un vocal, home molt influent que té més de quinze vots segurs al barri tal del districte qual; rebre a casa aquell llarg rosari de gent que ve a demanar recomanacions, col·locacions, pessetes, sous, etc.?; haver d'acudir al concert de la nena de quatre anys que interpreta Beethoven després de tocar el vals d'"El desfile del amor"; prendre part en tots els mítings del barri i anar a escoltar les conferències que es donin en qualsevol dels centres del partit; sentir-se vigilat a tothora per uns quants homes vius, massa vius, que es toquen el colze i es fan l'ullet si hom pren més de sis taxis seguits, com donant a entendre que abans no els preniem i que ara, d'ençà que som regidors, fem massa despeses; no poder anar al teatre sempre que a hom o a la família li plagui; escoltar tota

aquella llarga llista de veïns, de parents, d'amics i coneguts, que vénen a retreure-li que si no hagués estat per ells, "hom no hauria pas sortit regidor, perquè ells foren els que abocaren, amb la seva influència i vots falsejats, la balança a favor vostre"; rebre els familiars que tots volen ésser col·locats a l'Ajuntament "perquè el parent que té molta influència pot fer-ho"; abandonar tots els afers particulars, perquè els deures municipals t'omplen el dia i la nit i, a la fi, sortir amb les mans al cap, sense cap benefici material, sense cap profit crematístic, i, en canvi, amb un desprestigi moral repugnant, perquè tot i sortint amb el cap ben alt, sempre hi haurà un malfiat o altre que et marcarà dient: "—Ui, que en va fer, de diners, aquest, rientre va ésser a l'Ajuntament!" Tot això, car amic, no fa per mi. No, no. No penso pas ésser candidat a regidor. Ni mai m'he classificat així, perquè ningú no pogués sospitar en mi aquesta mena d'intencions administratives. Deixeu-me a mi, els meus diaris, la meva "penya" de cafè, la meua vida teatral, les meves novel·les i les meves lectures. El llegir molt, l'escriure poc, cada dia menys, si és possible, i ésser espectador... ¿Que no tinc ambicions? ¡Sí que en tinc! ¡El que no tinc són ambicions de regidor! No fa per mi. No és pel meu braç. Més em plau ésser espectador, tenir amics, viure plaentment, sense que ningú et vigili i et guaiti a cada instant. Oh, no, per Déu! Ja començo a tenir ganes de viure entre el públic municipal i espès, sense que la gent guaiti si has pres més d'un whisky o si has sopat, en una setmana, més de dos cops a la "Maison". Francament, el que no entenc és com amics meus, encara tenen humor d'acceptar el càrrec. ¿L'Ajuntament? ¡Horror! Sense una pesseta, amb cent mil conflictes municipals, amb els impostos que hauran de carregar als veïns, amb totes les xarxes i conxorxes preparades contra els que hi van de bona fe... No, amic, no. Jo no hi aniré pas, a l'Ajuntament. No m'hi veig amb cor. És massa feina per mi. Us agraeixo els elogis i les felicitacions. Em plau més treballar per Catalunya i per la República; i, per això, es treballa molt millor en qualsevol altre lloc..."

FRANCESC MADRID

A CAU D'ORÈLIA

LA CLAU

Un dels títols que més figuren en el món polític barceloní, té un fill extremadament eixerit. És un noi mimat, petulant, amb l'aire d'un alferes novell que mana els primers reclutes...

Com el seu pare, a força de noblesa, és gairebé analfabet, el fill li redacta les notes polítiques, li prepara els discursos i fins li escriu les cartes adreçades als amics.

L'hereu, mentrestant, tira els diners a cabassades... Té una clau que no falla. Si el pare es fa el ronsa, el fill l'arenaça clar i net:

—Si no me'ls dones, ho xerro...

ILLUSIONS

El senyor Cambó és un dels homes més impopulars de la Península. Ell i Cierva són, avui dia, els polítics que desvetllen més prevenció, més poca simpatia en el poble.

El mateix Cambó ho sap perfectament.

—Jo ja sé— deia, l'altre dia, a uns amics— que el cèlebre *Maura*, no, serà aviat substituït per *Cambó*, no...

Però en mig de les seves margures, el senyor Cambó es fa moltes il·lusions... Hom deia *Maura*, no, perquè *Maura* representava alguna cosa... Representava el clericalisme, representava la reacció que ell anomenava *la revolució desde arriba*...

Però, en canvi, el senyor Cambó no representa res, res... Sempre sembla que acabi d'arribar de la lluna...

¿Qui vol, doncs, que es preocupi de cridar Cambó, no, Cambó, sí?

Ningú, absolutament ningú. Pot estar ben tranquil.

MÈRITS

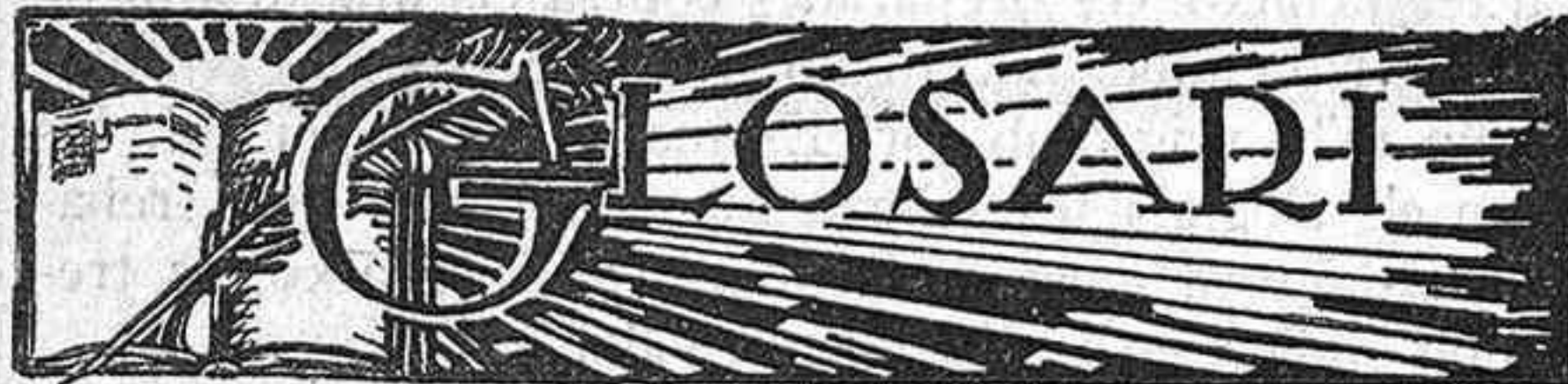
Es gairebé inversemblant que en un diari com "La Veu", que es vana de seriós, puguin escriure-s'hi les poca-soltes que Pla hi arriba a escriure.

Pla, malgrat no saber escriure l'espanyol, com va palesar-ho plenament en la seva breu col·laboració de "El Sol", ha estat sempre un imitador dolent d'escriptors castellans més o menys cèlebres. Abans d'entrar a "La Veu", per exemple, imitava Baroja bo i fent barrila amb els sants i amb Nostre Senyor...

Ara, d'ençà que es va fer cambonista i escriu, sense proposar-s'ho, cròniques político-humorístiques, imita Fernández Flórez, que, com és sabut, escriu a "La Vanguardia".

Es, és clar, un Fernández Flórez dolent, un Fernández Flórez sense gràcia, és a dir, un Fernández qualsevol...

Però tot són mèrits, al capdavall, d'obtenir, el dia de demà, si la cosa va endavant, un bon càrrec en el partit del Centre...

D'UN HOMENATGE

Aquesta setmana, com que encara hi ha censura—hom diu que la propera ja no n'hi haurà: bon vent i barca no-ra—i no podem parlar de política, us parlarem d'un poeta.

Suposem que la censura, tractant-se d'un poeta, no hi tindrà res a dir. La censura mai no se n'ha preocupat gaire dels poetes.

Aquest del qual us volem parlar és un dels més alts de Catalunya: Josep M. López-Picó. Josep M. López-Picó es mereix tots els elogis. És, d'entre tots, els que està més en contacte amb el món europeu; és el que ha fet de la lírica catalana—que abans d'ell feia pudor de pagès, de liri de jocs florals i de carrincloneria—, una lírica europea, a to amb Paul Valery, sense que perdi, per això, llur força racial; és el que ha sabut mesclar més noblement, més sàviament, els jocs poètics amb les especulacions intel·lectuals, fent poesia d'intelligència; és qui ha mantingut durant setze anys—i que els mantingui durant molts més— els

magnífics quaderns de La Revista, veritable selecció de la intel·lectualitat catalana.

Ara hom vol retre un homenatge al poeta, a l'home intelligent, al cavaller de l'amistat que és J. M. López-Picó. Motiu? Se'n trobarien molts, però hom ha triat aquest: la publicació del volum XXV de les seves obres.

Des de 1910, en què apareix *Intermezzo galant*—un petit fascicle d'amable recordança, editat per la revista "Teatralia"—, fins als mesos inicials d'aquest 1931, en què apareix *Epitalami*, J. M. López-Picó publica—sense bluff, sense reclam, sense enfilar-se a l'escaparata, amb discreció i elegància de gran senyor—, vint-i-cinc volums.

Vint-i-cinc volums de comentaris, de notes crítiques, de poesia; vint-i-cinc volums rics de contingut espiritual, d'intelligència, de sensibilitat, d'europeisme.

Altrament, creiem que és hora d'homenatjar un poeta. Així ens redimirem dels homenatges que hem fet massa lleugerament a qualsevol còmic mediocre, a qualsevol escriptor que té poc a veure amb la literatura, a qualsevol politicoide venal i farsant.

L'homenatge a López-Picó—al qual ens sumem des d'ara—fóra un acte d'agraïment i de civilització. Les ciutats més civilitzades són aquelles que més estimen els seus artistes.

A més a més, hi ha massa catalans que saben qui és *Samitier* i massa pocs que saben qui és *Josep Maria López-Picó*.

Demanem l'homenatge—tan merescut!—a aquest estimat poeta.

VIRAI

Notes d'un carnet

Una dona només pot ésser fatal per a un home ignorant.

* * *

La Dictadura no és més que un interval entre la Monarquia i la República.

* * *

Es més fàcil creure en la hipocresia que en l'excés de virtut.

SANTIAGO GARCIA PONT

—No m'he tornat boig, no; és que acabo de llegir el darrer article d'En Cambó.

DEPORTS

Futbol de regadiu

Diuenge passat, per manament de la temperatura, convertida en un Primo de Rivera rigorós i de regadiu, van quedar suspesos tots els actes esportius que s'havien de celebrar a l'aire lliure. Això ens privaria de poder escriure l'acostumada secció, si no fos que en el ram de l'esport, més que en cap altre ram, sempre queden caps per lligar.

En Piera, que en comptes de jugar, es va passar tota la tarda al cambriol d'En Segura del Teatre Apolo, us ho diria.

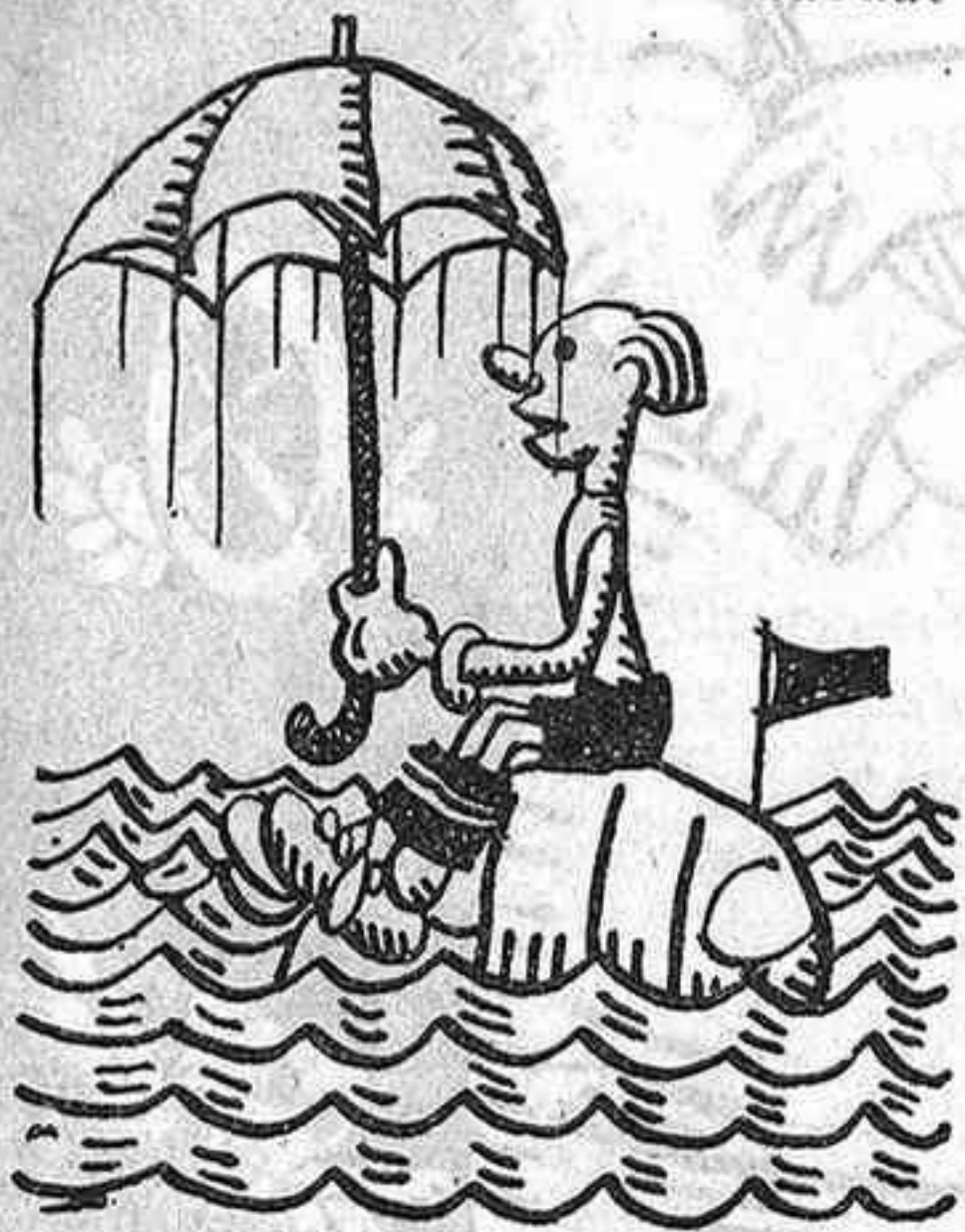
Vet ací que deia, enraonant amb En Miet, aquell baríton que té massa veu i per això no l'aplaudeixen gaire, que actualment el futbol no interessa perquè hi ha crisi de jugadors.

—No en surten, no en surten!

Es clar que no en surten, home de Déu. Així que en surt un de petit, petit, i apunta el nas en un camp de futbol i fa un gol d'efecte, ja té al damunt setanta directius oferint-li les Amèriques. A mig construir el destrocen. Li fan creure que és una cosa per l'estil al Rei del Petrol i de les agulles de cosir sacs, i se li omple el cap de fum, li esclata, i el jugador queda pansit igual que una bomba de can Jorba en apuntar-hi la borilla.

“A burro flaco, todo son moscas”

Adhuc la temperatura s'ha adonat de la

crisi, de la manca de jugadors, de les declaracions “ultra científiques” del Budha Cabot de la Federació, de les dels periodistes, i ha dit: “Fem-s'hi pipí”. És per això que la setmana passada va ploure durant quatre dies d'una manera desenfrenada.

El partit era entre el Barcelona i l'Espanyol; és a dir, un partit de “la màxima emoció”. Però això era abans. Ara ho és de la màxima indiferència.

El mateix Piera, “leit motiv” d'aquest article, ens ho deia:

—Abans? Una bogeria! Jo estava tota la setmana nerviós. La gent m'empaitava pel carrer, pel bar, a casa mateix. Jo tenia de descargolar el timbre del pis. Tot

eren peticions i consells. Ara ningú no et diu res. Hauria sortit a jugar amb el mateix estat d'ànim que si s'hagués tractat d'un partit amb el Júpiter. Ja ho veus.

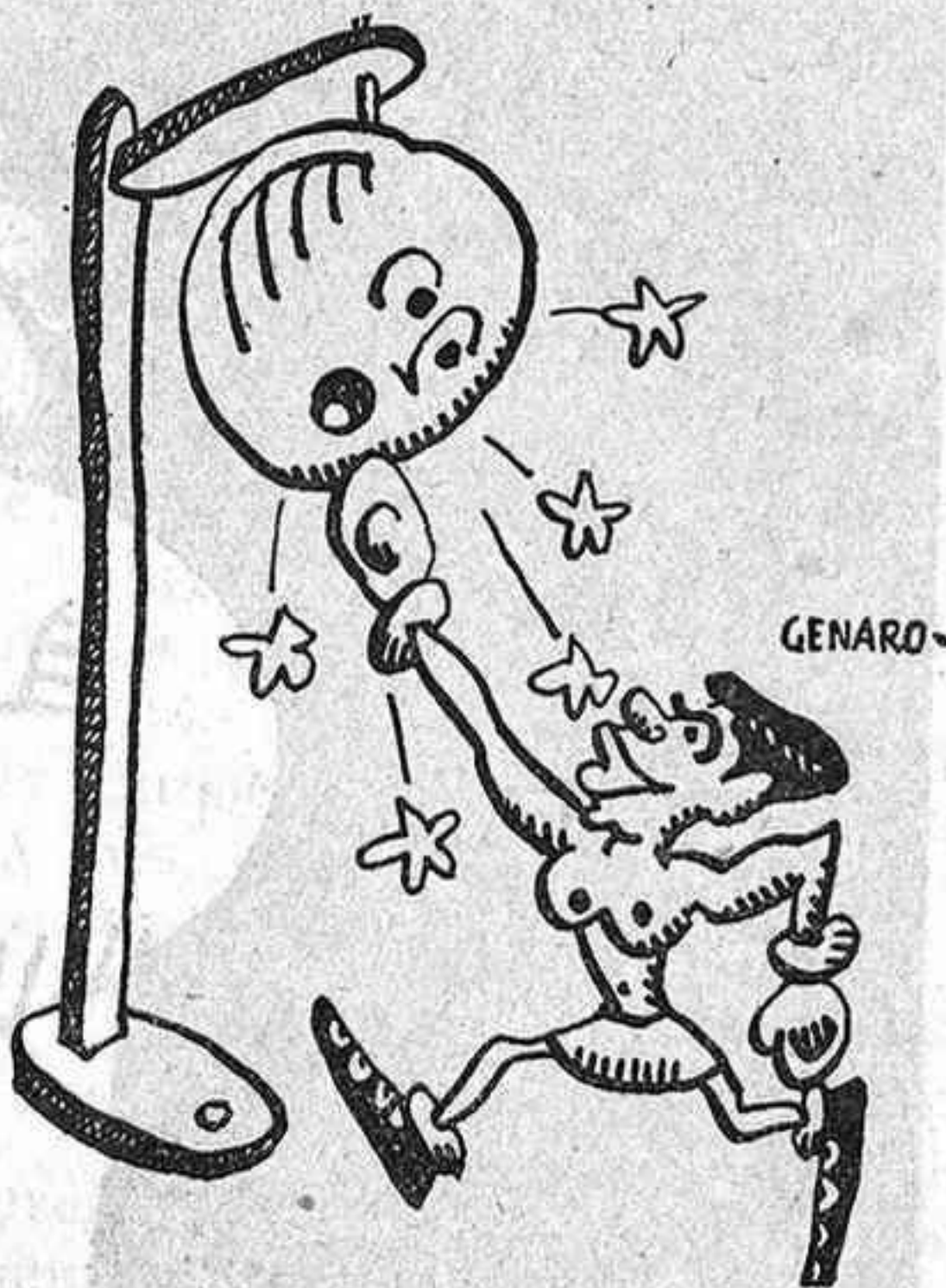
—...
—I vet-ho aquí. Si vols venir, me'n vaig a ballar per celebrar-ho, a la Penya Segura.

Com que no hi ha hagut partits, no en parlarem. Això és lògic. Però enc que riguin, ens hem permès donar un altre copet a la crisi del futbol, un tema que és interessant perquè tothom el remena i ningú no l'endevina o no vol.

Ah! si fos possible resoldre'l sense que els ingressos de la Federació en sortissin perjudicats, us asseguro que ja hi haurien trobat i des d'un principi, el desllorigador. Però no essent així...

Boxa

Frankie-Genaro, ja és aquí. S'ha instal·lat al Colón, acompanyat de la senyora i d'En Routis, l'ex-campió del món dels plomes, que li fa d'Arthur.

Com és de protocol, anarem a saludar-lo a l'hotel. Plovia, i hi entrarem a sota d'aquell paraigües de família numerosa, vermell, que serveix per als casos de pluja. La gent de la terrassa ens va prendre per un combregar. Entrarem a les habitacions, precedits d'una targeta, una safata i un criat.

Fillets de Déu! De primer antuvi no el trobàvem. El campió és, si fa o no fa, petit com una estilogràfica. Com que s'estava rebotant per terra—feia, diu, exercicis de cultura física—, ens pensàvem que era un gosset.

La seva senyora, sí que és bonica. Sembla una “vedette” de cinema. I al costat del campió encara ressalta més. Routis, en canvi, és un home que només té nas o morro. Darrera de tot això a penes si se li endevina el rostre. Els ulls els du amagats darrera un cortinatge de pell rebregada.

Una conversa, però, amb un campió del món sempre és interessant. Heu-vos-la ací:

—Vostè, per què ha vingut a Barcelona?

—A celebrar un combat... i a guanyar pessetes. Si guanyo, en faré uns quants més, probablement a París. Però m'agradaria fer-los a Barcelona. El “clima” és més agradable. (Clima vol dir la pesseta.)

—Vostè pensa guanyar a Ferrand?

—Oh, “yes”! Per això he vingut.

—Doncs, miri, ell també pensa el mateix.

—Clar. Si no fos així, no hauria acceptat el combat.

—Però vostè creu que pot guanyar?

—Què vol que li digui. De moment, el que guanyarà seré jo. Sóc el campió i em pertoca un major ingrés. Del que passi en el combat, ja en tindrà notícies pels diaris.

Eh que és interessant? Doncs, si fa no fa, totes els intervis amb campions de boxa, si no són inventades, són per l'istil d'aquesta.

Mentre enraonàvem, la senyora d'En Genaro llegia una revista de cine americana, i Routis feia l'enfeinat.

En sortir al carrer férem altra vegada de combregar.

Una qüestió vella, per bé que atlètica

Vet ací que una vegada la Federació Catalana d'Atletisme organitzà un match Itàlia-Espanya i féu desplaçar els atletes nostres a Milà. Ja fa molt temps d'això; potser més d'un any. Els atletes hi anaren. Per tal de quedar bé, molts d'ells hagueren de deixar el treball llur. Doncs, bé. Asseguràriem que a hores d'ara encara no els han pagat les dietes que els van prometre, i en sembla recordar que

encara els deuen part de les despeses del viatge. Les incidències d'aquell viatge van ésser una rifada, feta als atletes, xicots entusiastes i desinteressats, amb els quals tant els directius com els delegats, hi volen jugar el perillós joc del gat i la rata.

La manca de tema d'actualitat ens ha obligat a utilitzar aquest, que era al calaix dels malendregos, i el qual teníem el propòsit de no desenterrar fins d'aquí tres o quatre anys, per tal de donar temps a què la Federació complís amb els atletes.

Excel·lentíssim Manolo Santillana, què hi dius tu en això?

GOL-KIK

Els divendres clàssics de l'“Espanyol”

Si la missió de l'artista està exposada a la censura de crítics, i és susceptible de sanció per part dels elements doctes en la tasca llur, no res més indicat que quan l'artista es vol superar a si mateix, cota el cap davant els judicis dels altres, i reemprèn una tasca diguem-ne redemptora o, en tot cas, emancipadora, el crític sàpiga deixar palesa aquesta gesta, tot demostrant la bondat i rectitud del seu procedir donant a Cèsar el que és de Cèsar i a l'artista el que és de l'art.

I pregant al lector perdó per la faisó desgavellada d'aquest preàmbul, parlaré dels divendres clàssics en el popularíssim teatre del Parellel.

Que En Josep Santpere és un excellent primer actor còmic, no hi ha qui pugui dubtar-ho: li ho han dit plomes més primfilades que la meva.

Que dedicant-se a un gènere teatral més digne, el seu nom arribaria, millor dit, hauria assolit, avui, un relleu remarcable.

Tret el qual i demostrat que En Santpere, com a actor, és una de les nostres primeres figures de teatre, deixem-lo com es troba i lamentem que no cultivi el gènere netament nostre, si més no, el gènere dignament artístic. Però si Santpere és discutible com a actor, des del punt de vista diguem-ne ètic, com a empresari és home que dona a comprendre la ferma batalla que els seus sentiments lliuren en pro d'un treball que ell sap que no dona glòria, però que dona pa a un sens nombre de famílies, començant per la seva.

I d'aquí neix la iniciativa de fer teatre clàssic català tots els divendres tarda, comptant amb l'ajut valuós del seu company l'excellent primer actor Alexandre Nolla i d'altres elements de l'Espanyol.

Ningú no creia que el públic respongués a la noble iniciativa. Era evident per molta gent que el públic de l'Espanyol sols tolerava els vodevils de comes enlaire. El pessimisme més arrelat feia presa en els cors dels organitzadors.

El primer divendres representaren “Mar i cel”, i l'entrada fou una mica millor que altres dies; després vingué el torn a “El cor del poble”, i l'entrada fou de bell tros més falaguera.

El divendres següent fou “Lo ferrer de tall”, i el darrer divendres aconseguiren omplir del tot el teatre amb “La Mare”, d'En Rusiñol.

Aquest fet dona lloc a una sèrie respectable de comentaris que no trobarien lloc suficient en el present article. car a ningú no se li oculta que aquest gènere, interpretat per elements totalment allunyats d'ell, presentaria un sens fi d'inconvenients, que aquell públic estava fet a les obres de *grimègia* que...

Està vist que en assumptes de teatre no hi ha profetes. El públic, amo i senyor que paga i mana, diu que l'Empresa de l'Espanyol ha fet bé en donar

lloc, un dia a la setmana, al teatre que fou i és glòria de la nostra escena.

En Santpere, En Nolla i tota la companyia de l'Espanyol han pujat un graó més en la consideració que els deviem, i és per això que L'ESQUELLA els felicita a ells i ens en felicitem nosaltres.

Tanmateix la psicologia de les masses és inconeguda; qui ho havia de dir que després de riure les escabrositats d'“El truc del quarto de bany” o les carrincloneries del “Bernat Xinxola”, aquella gent s'enternís davant les escenes de “La Mare”!...

FRANCESC OLIVA

Demà, dissabte, no deixeu de comprar “LA CAMPANA DE GRACIA”

El Sant Josep d'enguany

M'ha florit la vara
per casualitat,
però em sembla que encara
n'eixiré estovat.

—Jo no he fet res més que seguir un costum establert.

—Però és ridícul.

—Sóc partidari de què s'han de rebre els convidats amb tots els honors, tal com es fa a tot arreu. Són, potser, imperfeccions d'un règim, però com que és el règim que encara està establert...

—Així, vós creieu que això s'acaba?

—(Un altre). A París, els criats portaven calça curta.

—Però no devien ésser guàrdies urbans. A més, per què no se'ns va avisar?

—Perquè tot plegat es tractava de dos "indios". No vàreig voler-vos distreure dels vostres habituals quefers.

—(Calvo Sotelo n.º 2, vol parlar).

El senyor Massot.—Perdoni: el qui m'ha de contestar és l'alcalde.

—Jo parlaré quan vulgui, perquè sóc el qui porto els pantalons ací.

—Curts, també?

—(Calvo Sotelo n.º 2). L'alcaldia té atribucions per rebre qui li sembli i com li sembli.

—Angela-Maria. Això és el que volia dir jo.

—Però, qui paga, ací? L'alcalde o la ciutat?

—Ja ho pagaré jo, homes. Tot plegat, mitja lliura de te, i l'haver quedat bé em costarà tres-centes pessetes. Em sacrificaré una vegada més per la ciutat.

—I vostè, què hi diu?

—Que no és deshonorable vestir lliurea. Fins a l'Ateneu en porten. Per què no en poden portar els urbanos?

—Així, proposo canviar l'uniforme dels guàrdies a partir del mes que ve.

—I que es posin perruca blanca. Els marquesos ja hi estem acostumats, a veure coses així. A més, els vostres atacs no m'espanten. Amb els anys que duc de política, n'he vist de tots colors.

—De perruques?

—De raves!

Ja ho veieu, lectors; com que al nostre Ajuntament hi ha poca feina a fer, els representants administratius de la ciutat es barallen perquè l'alcalde va fer disfressar uns urbanos amb lliurea. Tot és passar temps, la veritat. I pels dies que els queden... que facin el que vulguin.

Capricis i paradoxes

RECLAMS

Hi ha, a Barcelona, farmàcies que tenen més aspecte de bar que de laboratori. Cert que, en compensació, hi ha bars que fan pensar en un laboratori o en una clínica amb els seus níquels freds i la seva blancor engegadora. Són bars com a fets expressament perquè no hi prenguem altra beguda que aquests xarops de llimona o de poncem que deixen al paladar un regust de medicina.

Però no és dels bars que volem parlar, sinó de les farmàcies. Cada dia se n'obren de noves i, si unes semblen un bar, altres semblen un saló de ball, amb els seus decorats i les seves lluminàries. No tenim res a dir-hi en contra naturalment. Preferim molt més una farmàcia així,

En Pich, màrtir

—Em vui sacrificar una vegada més per la ciutat, com ho vaig fer durant la Dictadura.

que no pas una cofurna sense espai i sense llum, on malgrat tots els antisèptics, s'hi arredossin els microbis. De més a més, aquest aspecte elegant de las farmàcies fa perdre als compradors el pessimisme. Un hom hi entra a comprar un tub d'aspirina, amb la mateixa alegria que si es tractés d'una capsula de bombons.

Altrament, una bona presentació fa empassar els productes farmacèutics amb menyes de repugnància. Fins sembla encomanar-los un poder màgic. Fa augmentar la illusió dels malalts, cosa que compensa de sobres l'augment de preu que sofreix el producte.

—Ja sé — em deia un metge — que els efectes de n.ºlts específics són, si fa no fa, com els de l'aigua amb sucre. Però, en canvi, l'efecte que fan els prospectes satinats que els embolcallen, amb tota la seva propaganda miraculosa, és meravellós. Són, moltes vegades, una obra mestra de suggestió. Si el remei falla, no resta aleshores altre recurs que fer anar el malalt a Lourdes.

Després d'aquesta confessió d'un metge, ¿qui s'atrevirà a dir mal dels reclams farmacèutics?... Qui s'atrevirà a dir que haurien de perseguir-se con el mateix curanderisme, ja que, en realitat, són curanderisme i no res més?...

Cal dir, però, que hi ha farmàcies que fan reclams massa espectaculars. Aquells cartells amb homes i dones amb les fàcies lívides, o amb els cossos llatzerats o retorçats pel dolor, sota la pressió d'unes urpes fantasmals, d'una truculència de film, són indefensables. Són de mal gust i són depriments. L'estètica i la higiene els condemnen per igual, d'una manera inapel·lable.

DOMÈNEC GUANSÉ

Teatres barcelonins

EL CIRC BARCELONÈS

Es al carrer de Montserrat. Bafarada de pixum. Calçotets estripats a totes les baranes. Els amos dormen amagats del sol i la policia. Pel carrer, dones amb el lletreret de "se alquila" a la cicatriu del cordó umbilical. Via oficial dels magres, dels apedaçats. Claveguera fisiològica de la propera caserna. "Tavernes" amb cortinetes que fan l'ullet. Escalles fosques perquè no es vegi un mateix quan hi puja i no pugui avergonyir-se. Pentinadores amb pintes que inoculen tots els aràcnids. Borsa dels venedors de "lo acabo de robar". La trompa literària de Santa Madrona és el xuclador del barri clandestí. Tot llegint Tolstoi, comprat a la barraca, trobeu la carn tova a la porta de cal esguerrat que us ofereix una escena hawaiana al compàs del piano elèctric. Ex-homes. Ex-dones. Ex-tabac anglès. I el paradís de l'època modernista — autòmates Narbon — del teatre. Passadís de figures de cera, de museu anatòmic de "sólo para hombres" amb guixetes d'altar. I sala gran i fosca. I boca d'escenari com una arcada de pont que tingués per horitzó l'eternitat. Teatre que sembla que s'ha oblidat de cremar-se, o que s'ha cremat sense flames i sense reclam i segueix vivint en qualitat de víctima incògnita. Un teatre que no té esma per respirar. Es gran com un desert. Les parets regalimen sang i fetge dels drames de l'Enric Giménez en sa joventut i d'En Bonaplata a les seves velleses. Veu de la Llorente, ofegada al mar, després d'ofegar-se a la vida, clamant justícia als finals apoteòsics.

Humitat de Londres. Corredisses de rates dessota les fustes. I portes i passadissos que van enxiquint-se sota les capes de pintura. Ja el poden pintar i guarnir de colors virolats... tot seguit té l'aspecte d'envelat de festa major després de la pluja.

Temple de varietats i d'atraccions. L'"últim que ens queda". Enderrocat l'"Eldorado", sense joc els music-halls, les "estrelles" d'Espanya, homes i dones, d'En Ramper a la Flores, de l'Alady a la Goyita, tenen de trepitjar les fustes velles i perdre's en aquell escenarià que no s'acaba mai, que quan surt l'artista sembla que demani auxili, amb la petita orquestra que per l'espectador de lluny, és com si veiés la galeria d'un veí que festeja el seu sant...

I el públic atapeït de tramvia de diumenge. Algun ric que no sabia on anar. Alguna cocot que ha fet tard a la cita. Mariners de debò i mariners de terra que van anclar per sempre més al "Xiringuito". I homes que tenen la dona al carrer, i dones que tenen l'home a l'"estaro", barrejats, amb aquella bona fe barcelonina, amb les famílies dels treballadors naufragats al barri del vici i de la misèria. Militars i civils. Tot el cens que no és al cens. Aquells que voten pels morts per massa vius. Liceu de l'òpera flamenca. La seva sala vibra com la caixa d'una guitarra amb els gemecs de tots els Borrassos dels drames flamencs i tots els Làzaros de l'òpera castissa que ha vingut a les caixes de Tío Pepe.

Congrés de tots els festivals aragonesos amb regiments de guitarres i veus de xiscler punxegut mofant-se de la sogra, enaltint la tossuderia i amb vots per la Pilarica, la més honorada i anti-parisenca de totes les verges: La diputada per Saragossa per l'article 29... Parlament de controvèrsia amb cops de cadira per arguments. República de placeta i de barri. "Jóvenes bárbaros", "lerrouxistas", "solidaris"...

Circ Barcelonès... Regust de Don Albert de Sicília Llanas, l'home que després de muntar un espectacle, i en veure que no hi anava ningú, va posar a la guixeta: "Ven-

didadas todas las localidades para hoy, mañana y pasado. Se despacha para sábado y domingo" ...i va fer un èxit.

Circ Barcelonès... Debut del comparsa desconegut que feia de bandit al peu d'un salt d'aigua "de verdad" a un vell melodrama, i en sentir que el públic aplaudia l'aigua com queia, va saludar amb la dignitat d'En Zacconi.

Circ Barcelonès... Palanca moguda per cent mans per aixecar tots els gèneres de teatre. Teatre del pinyol italià i la cama "sicalíptica" amb cuplet i "consumación".

Circ Barcelonès... Balls de disfresses de terregada amb dones que cauen del primer pis, homes disfressats de "bebè" amb la masculinitat sense pantalons. Als reconcs encara hi ha confetti... I regust de sal marina. Salaborr de port amb pinzellades de quitrà. Fins, en sentir-se la sirena d'un vaixell, sembla talment que tingui "balanceio", com si la sala fos la panxa buida d'un transatlàntic que espera que de ca l'Alarma comencin a llençar sacs i hostatjar-los a llotges i seients...

Perquè damunt del teatre hi ha el taller de l'Alarma, que traspua mel d'amistat per l'escala de pel·lícula que no s'acaba mai de pujar. Taller com penjat d'un núvol amb aquella finestra, la miranda per on En Guimerà esguardava el port, el cel, Montjuïc, i tot aquell bé de Déu de terrats plens de misèria humana, famílies amb més gossos que fills, més puces que pell, acaparadors de la mandra africana...

Circ Barcelonès!... Circ Barcelonès!... Et vares engatjar una nit, i ja no saps trobar el camí de regenerar-te. Podies ésser teatre del poble, i no ho vols!... Ara fas de vella cocota que rep els amics el dissabte i diumenge. Un dia et duran a l'Hospital.

AMICHATIS

"Apologia de Barcelona: el que hem de fer de la Ciutat"

CONFERÈNCIA DE PERE COROMINES AL SALÓ DEL NOU CONSISTORI DE L'AJUNTAMENT

Amb un públic nombrosíssim i selecte que ocupava — diguem-ho així — totes les localitats del saló del Nou Consistori de Casa la Ciutat — escons, tribuna de públic, tribuna de Premsa, cadires i espais suficients per estar-hi dret o com fos possible —, inaugurà Pere Corominés el cicle de conferències organitzat per l'Ajuntament i el Círcol Artístic, amb motiu del concurs "Barcelona vista pels seus Artistes", amb una conferència sobre el tema "Apologia de Barcelona. El que hem de fer de la ciutat".

Seia a la presidència el tinent d'alcalde delegat de Cultura senyor Massot, al qual acompanyaven, a més del conferenciant, el senyor Cases Abarca, president del Círcol Artístic; els regidors senyors Tusell i Julià, el professor Bosch Gimpera, en representació del rector de la Universitat. Hi havia també el mestre Amadeu Vives, el doctor Leandre Cervera, el senyor Vila Teixidor, els senyors Rocamora, Cardunets, Josep Clarà i moltes senyores.

En Pere Corominés llegí la seva conferència, que l'auditori va interrompre mantes vegades entusiasmant-se amb les idees i la paraula del conferenciant.

Molt ens dol no poder publicar la conferència, encara que ja l'ha publicada la Premsa diària.

En acabar, el conferenciant fou voltat pels concurrents que, entusiasmats, felicitaren l'orador.

Un març ventós...

...sempre és millor que un Ventosa ministre.

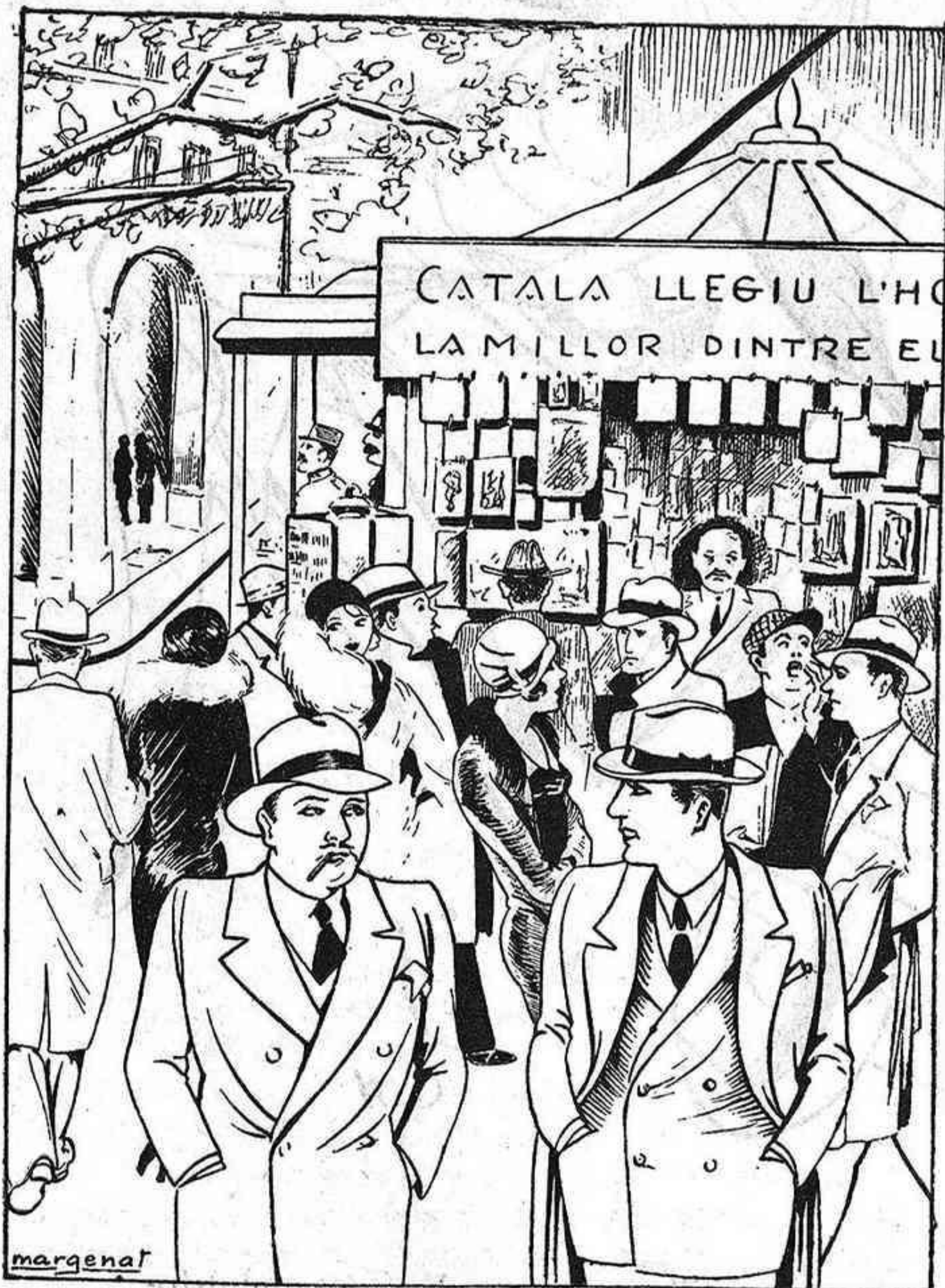
Pobres, però honrats

Hem llegit, en un dels diaris catalans de la nostra ciutat, una crida a l'honradesa ciutadana pel que es refereix als empleats que, darrera la guixeta de pagaments d'un Banc, estan exposats tot el dia a repartir uns quants bitllets de més entre el públic impacient que espera la "pasta".

La crida, publicada en la secció de "tribuna lliure", que tan minsament solen oferir els diaris, té més de plany de classe que de recomanació de ciutadania. Ens apar estar escrita per un bon home d'aquests que, una badada, li ha costat unes centes de pessetes de la butxaca. No la critiquem, però; tampoc no ho hem fet mai quan hem llegit anuncis de pèrdues de quantitats, que malgrat de trencar el cor per llur redacció, tenen la virtut d'ésser inútils pels afortunats que veuen per terra tan sols una "pela".

Nosaltres voldríem fer, també, una crida a l'honradesa. Però seria més àmplia que la del diari. Nosaltres la dirigiríem a tots els homes en general. Els qui cobren i els qui paguen. Als qui tenen la sort de cobrar-ne de més i als més sortosos que en paguen de menys. Tothom que toca diners resta en perill de sofrir una equivocació. I està clarament demostrat que l'exèrcit de cobradors i pagadors, per viure d'un jornal, han d'ésser pobres i necessiten els diners per coses més peremptòries que satisfer llurs equivocacions.

Sí, tornem el bitllet o bitllets que no ens pertanyen, al pagador d'un Banc. Però que aquest no s'excusi en ha-

Baixa de valors

—Tu creus que guanyarà la Lliga?
—No, home; si el paper de la Lliga ha baixat més que el de la pesseta...

—Però, tu no eres de Unió Patriòtica?
—Sí, i ara soc «centrista».
—I demà, què seràs?

ver-ho comptat fora del seu davant, tampoc. Siguem honrats ambdós! Que ho sigui una sola part, no n'hi ha prou. Cal demanar l'honradesa.

Recentment, el meritori d'un despatx va ésser enviat pels seus superiors a cobrar una factura de cent-deu pessetes. Feia quinze dies justos que era a la casa, i el xicot, distret pels seus anys i mancat de pràctica, va confondre dos bitllets de vint-i-cinc pessetes per dos de cinquanta. Va anar tres vegades al lloc on li havien pagat malament el compte, i no va treure'n res. El seu sou, el primer sou que guanyava, restà considerablement reduït en cobrar-se-li els deu duros. Malament feia el seu debut!

I això esdevenia en una casa de la Diagonal; una societat anònima d'aquestes que sembla que haurien de posseir més seriositat que milers de capital fictici. Una casa amb una raó social molt llarga, però completament buida d'honradesa: Descaradament havien estafat cinquanta pessetes a un pobre, i no hi valgueren les lamentacions malgrat d'acceptar que ells havien donat sola i únicament dos bitllets.

Siguem honrats, ben honrats. Però siguem-ne tots els pobres. Els qui cobrem i els qui paguem. Tots necessitem els diners per les mongetes de la família.

DOMÉNEC DIUMENGE

Impossible anhel

Es tant ço que la vida trobo bella,
que fondre'm-hi voldria eternalment,
i esdeveni en essència dintre d'ella,
color i so, borrall de neu i vent.

Esser escuma de la mar llatina
i reviure en la flor del taronger.
Esdevenir llum d'alba i lleu boirina
i xalesta cançó del mariner.

I tornada sospir de la donzella,
en el mateix moment que s'esbadella
el capoll de l'amor pomposament.

Avergonyida d'ésser tan mesquina,
la meva essència, en l'hora ponentina,
voldria volà al cel, tímidament.

M. CODINA

El Consell de Guerra de Jaca

S'ha celebrat l'anunciat consell de guerra pels successos de desembre passat, el qual, com tots, ha despertat un viússim interès per les penes que s'acostumen a demanar pel fur de guerra. Sembla, però, que aquesta vegada no s'hauran de lamentar altres penes màximes que les sofrertes pels dos capitans Galan i Garcia Hernández. Sembla — diem — i n'estariem gojosos que, fent-se càrrec el govern de la situació actual, fos benèvol per aquells que guiats per un ideal de llibertat, s'aixecaren contra el règim.

Clar que el càstig no serà tan lleu com tots voldríem i alguns d'aquests homes — militars o paisans — pagaran amb uns anys de presidi llur amor a la terra. Però aquests podran veure reivindicats llurs noms i situació... Malauradament, els que caigueren per no aixecar-se més no podran tornar a nosaltres, malgrat que per sempre restaran recordats pels qui sentim ànsies de renovació.

ESPANYOL

"Bernat Xinxola", d'Alfons Roure, no és un sainet ni una comèdia de costums retrospectius. Es, senzillament, una bes-tica. Segona edició d'aquella altra que es retolava "La Pubilla de l'hostal".

Comèdia vol dir el següent: Empescar-se un argument, descabdellar-lo d'una manera enginyosa i lògica, i fer enraonar els tipus amb gràcia. Com que això no s'hi troba, mal pot haver-hi comèdia.

Retrospectiva significa reflectir un ambient d'època. Ara bé: Si per ambient s'entén posar-hi un teló que representa la Plaça del Pedró, disfressar uns comparses de "milicianos", parlar de l'Espartero i omplir l'escena de trastos — cadires, taules, etc. — figurant barricades, però prescindint del que fan o diuen els tipus, evidentment n'hi ha. Però si per ambient entenem reflex d'una època determinada a través de l'assumpte, aleshores cal confessar que no n'hi ha ni un bri en tota l'obra.

I el pitjor d'aquesta és que és dolenta. Que els personatges no s'aguanten drets; fan tentines. Que queden tarambanes o ximpls. Que tot el que fan i diuen s'ho podrien ben estalviar. Que no tenen el sentit de la correcció i abusen de la grolleria sense més ni més.

I que el que vol ésser la glorificació d'un tipus popular i del liberalisme d'una època, el vuitcents, queda més aviat posat en ridícul.

Resumint. Amb aquesta obra, el seu autor demostra, una vegada més, la seva absoluta manca de condicions de comediògraf i una absoluta manca de picardia teatral.

Es més pròpia d'un teatre d'aficionats que no d'un teatre de categoria.

Tant és així, que probablement, en sortir publicada aquesta impressió, ja haurà desaparegut del cartell.

Segueix representant-se, amb gran èxit d'aplaudiments i rialles, "El Picadero".

"El Picadero" obté, per part de la disciplinada companyia de l'Espanyol, una gran interpretació. Sobretot per part de les senyores Fortuny, Hernàez, Faura, Loti i Adrià, i dels senyors Santpere, Nolla, Clapera, Arteaga, Oya, etc.

ASSOCIACIO OBRERA DE TEATRE

Precedida per una documentada història d'Ibsen i la seva obra teatral, llegida pel seu autor, En Rafael Folch, el darrer dissabte, va tenir lloc la representació del drama "L'Anec Selvatge", en l'antic Teatre Olimpo, avui Sala Capsir.

Es ja prou coneguda la vàlua del gran Ibsen, l'etern incomprès, per a què volguem parlar-ne des d'ací.

Valguin sols aquestes ratlles per encoratjar els components de l'Associació obrera de Teatre, que en posar en escena "L'Anec Selvatge" han retut homenatge al gran dramaturg noruec.

La interpretació, bé.

Xafarderies teatrals

Hom diu...

Que "Ocells de guerra" és la traducció que ha fet L. i G. Guinjoan de l'adaptació de "L'equipage", feta al francès per Delance, de la novella del mateix títol, original de Kessel.

Que un estanquer del carrer del Doctor Dou ha llegit a "Alfonso" Roure un drama, que suposem s'estrenarà amb la seva col·laboració distingida...

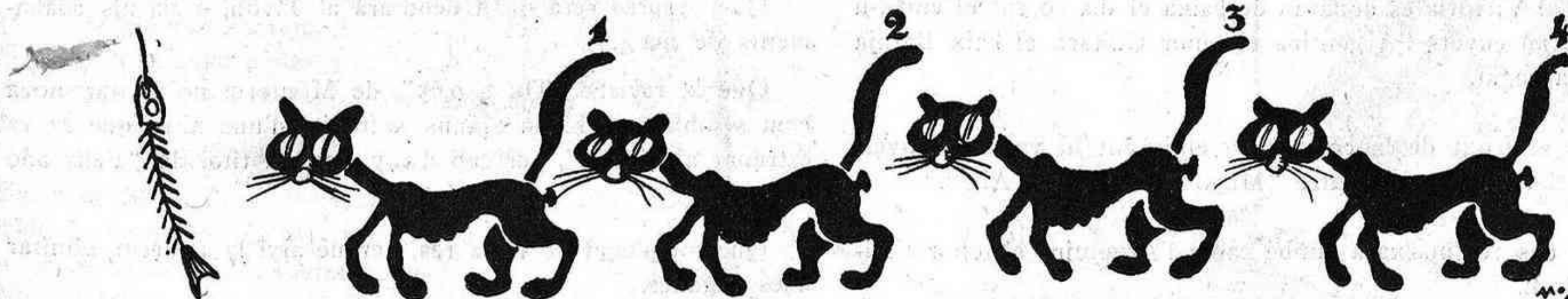
Que un empresari gens estrany a l'art musical, i menys estrany encara al ram de fonda està disposat a perdre dos milions de pessetes.

Que Déu li allargui...

Que aviat els autors es negaran a donar obra al teatre Romea mentre al teatre Romea hi actuin Maria Vila i Pius Daví. Perquè dona la casualitat que, actuant Maria Vila i Pius Daví, les obres no s'aguanten més d'una setmana.

Que l'altre dia, a l'empresa del Nou, li llegiren una obra, llibre i música, i els agradà tant que l'hagueren de tornar a llegir, llibre i música, tres o quatre vegades.

A veure si quan s'estreni, el públic no la vol escoltar ni una sola.

El partit centrista o «el desfile del amor»

El surt

—Ai, Déu meu Nostre Senyor, com me veig! Ai, que em dec trobar malament!

Que al Victòria es donaran de baixa el dia 20, car el vint-i-u embarcaran envers l'Argentina el tenor Guitart, el baix Baraja i En Fabregat.

Que al front de la companyia emigrant hi va En Vinyes, i que debutaran en el teatre "Mayo", de Buenos Aires.

Que després marxarà també cap a l'Argentina el tenor Emili Vendrell.

Que mentrestant Marc Redondo farà una "tournée" per províncies, per compte d'En Calvo.

Que després serà quan debutarà al Tivoli, o sia als acabaments de maig.

Que la revista "Tot a 0,65", de Montero, no és tan nova com sembla, car hi ha alguns sofregits d'una altra que es va estrenar al "Goya", per cap d'any, amb el títol de "Feliz año nuevo".

Que tot plegat no hi fa res, perquè així la podrem admirar dues vegades.

Que a Novetats no és cert que hi pensin fer líric català, com ha comentat cert periòdic.

Que la passada "campanya" va costar, res menys, uns trenta mil durets.

Que per a deixar palès un patriotisme de guardarroba, encara en són massa...

Que a l'Espanyol han retirat l'obra "Bernat Xinxola", que es va estrenar fa sis dies.

Diuen...

Que és molt bonic tenir criats amb lliurea...
...A càrrec del municipi.

Que el senyor Cambó és una mena de Mussolini...
...a qui els negocis no l'han deixat arribar a dictador.

Que el senyor Ventosa és un secretari més d'En Cambó...
El secretari ministerial!

Que Cambó entén molt en pintura...
...però que tot sovint es deixa ensarronar.

Que el senyor Márquez Caballero ha dit que Espanya és el país de la llibertat...
...De la llibertat de suspendre totes les llibertats.

Que el comte de Romanones ha dit que els obrers han de votar per la monarquia...
...I que tothom s'ha fet un tip de riure.

Segons un telegrama de Stambul, resulta que el botxí Alí ha executat, en dotze anys, més de cinc mil persones.
Es un rècord.
No els fa goig, a Madrid, un personatge així?
Resulta més pràctic, sens dubte, que fer unes eleccions...

"L'Estat espanyol actual—ha dit Ortega i Gasset—és l'anarquia amb la "Gaceta" a la mà."

Els pupins estan de pega. No troben qui vulgui assolir la "jefatura" política del seu partit.
Potser amb un anunci a "La Retaguàrdia" i ben pagadet el càrrec, en sortirien...

En pocs dies han sofert accidents d'automòbil el bisbe i el general Barrera.
No hi ha com anar a peu.
Aquests són els avantatges de tenir cotxe... pagat pels altres.

Els nois de la Premsa s'han molestat perquè l'alcalde de Barcelona no els va permetre l'entrada quan un maharajà visità l'Ajuntament.
No n'hi ha per tant. Amb els "indios" que corren per casa, no calia pas atabalar-se per veure'n un parell més.

Primer, "Barcelona, vista pels seus artistes".

Ara, "Montserrat, vist pels artistes catalans".

Tenim mitges ganes de convocar un concurs que s'ajusti a aquest lema: "La Casa Gran, vista per les seves sangoneres".

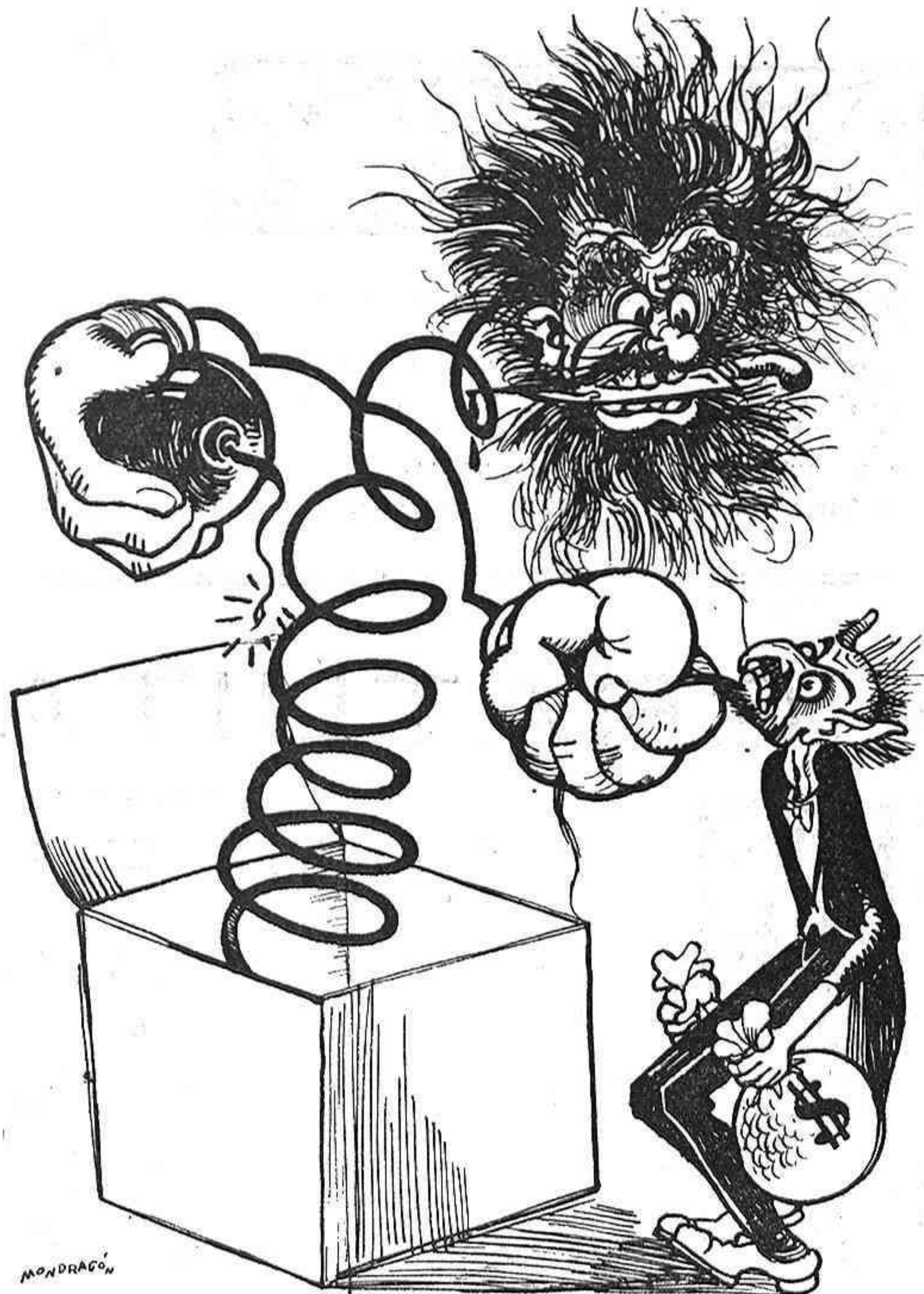
Diuen que volen posar els taxis de Barcelona, tots, a setanta cèntims. Nosaltres els posaríem a pesseta.
Però rebaixaríem el preu dels queviures.

Després diran que no serveix per res tenir un home de casa que faci de Ministre.

Aquest any tornarem a tenir hora d'estiu. Sortirem, a mitja tarda, de la feina. Podrem anar a "castigar" pel Passeig de Gràcia. I ens quedarà temps per llegir, si ens dóna la gana, la última niciesia de Cambó.

Discos

Ricard Mayral ha impressionat el primer disc a "La Voz de su amo"; "Flor roja", de "Los Gavilanes" i "Mujer fatal", l'ària de "Doña Francisquita", són les dues

Cambó, financier

Un papu així ajuda força a fer bons negocis.

cares del disc, que, per cert, està força ben impressionat.

—“La Corte de Faraón”, per Mari Isaura, que en cantar els “couplets” hi posa tota la seva picardia per donar-hi el color que tenen, i la secunden Albiach, Sánchez, Vidal, Carre i Yebra; “La Corte de Faraón” fa passar una estona agradable.

—Una novetat en disc resulta la impressió del vals de “La Granvía” i un xotis per piano de manubri, “Casali”.

—Tino Folgar canta dues cançons amb tot l'entusiasme que hi posa quan vol fer-ho bé. Aquestes cançons són “No quiero que te vayas” i “Sus ojos brujos”.

—Maruja Gil Quesada, acompanyada del guitarrista R. Iriarte, canta “Llantos lejanos” i “Jira, jira”; de la primera composició n'és autora la mateixa intèrpret; molt bé el Regiment de Badajoz ha impressionat el següent disc “La marcha de los alabarderos” de “El Desfile del amor”, i “La reina de las modistillas”.

—L'orquestra Demon's no pot mancar en cap llista de “La Voz de su amo”. Aquest mes ens presenta “Tenemos en la orquesta un cornetín” i “Voces conocidas”.

—“Luna de Honolulu” i “Sueños Hawaianos”; molt encertada la interpretació que en fa l'Orquestra Hilo Hawaiian.

BAMBÍ

D'Incògnit.—En cartera. Per què no ho feu a màquina, com la carta?

P. G.—Treient-ne un apartat relliscós, ho publicarem.

Un sitgetà.—N'hem fet un “Repic”, i anirà a “La Campana”.

R. R. El vostre dibuix no és publicable.

Masferrer.—Llegiu el què diem a l'anterior.

J. G. G.—Contràriament als vostres desigs, no pot ésser publicada.

E. J. (fill).—No perdeu el temps fent versos, que no n'en sopegareu cap.

E. R. V.—No pot anar per diverses raons. Heu de practicar molt l'idioma.

M. T.—Qui l'ha entabanat? Al cove.

Carme B.—El seu camí no és el de la poesia. I ho diem amb sinceritat.

Ll. C.—Per això s'ha gastat trenta cèntims? Podia ben estalviar-los, cregui.

J. F.—Posi's tranquil i faci's retratar.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta “L'Esquella”, “La Campana”, Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors:

JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA

Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres, nit: ESTRENA

EL REGIMENT DE L'AMOR

Esplèndides escenes de gran comicitat

Demà, dissabte, tarda: FIXAR-SE EN EL CLASSIC CARTELL. — Nit, i diumenge, tarda i nit, GRANDIOSES FUNCIONS.

GRATUITAMENT

oferim a elecció dels afortunats

1.000 FONOGRAFOS

a títol de propaganda als mil primers lectors que trobin la solució exacta al jeroglífic que vā a continuació i es conformin amb les nostres condicions

CONCURS

Reemplaçar els punts per les lletres que falten i trobar el nom de tres ciutats:

B . . C . . . . A

M . . . . D

S . V . L . A

Envieu aquest anunci completat als

Establiments VIVAPHONE (Servei E 86), 116, Rue de Vaugirard, PARIS-6e (França)

Adjuntar un sobre posant clarament el nom i l'adreça.

NOTA: La correspondència per a l'estranger cal franquejar-la amb un segell de quaranta cèntims.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

O B R A N U E V A

René Fülöp-Miller

El poder y los secretos de los jesuítas

CON 176 LÁMINAS

Este libro resume cuatro siglos de historia desarrollada en cinco continentes, o sea un interesantísimo espectáculo de intensa emoción humana. Muéstranos los verdaderos fines del jesuitismo, el secreto de su poderío y los medios que la Orden pone en juego para realizar sus objetivos. Descubre las más íntimas relaciones en torno a la irradiación jesuítica por todo el orbe.

Precio:
30 pesetas

PROXIMAMENTE

GUIAS MICHELIN

para 1931

MAPAS MICHELIN

para carreteras

¡Automovilistas!

No dejéis de comprarlas

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

- I.—MURGER: *Escenes de la vida bohèmia*. Traducció d'Enric Lliells. Pròleg d'En Santiago Rusiñol.
- II.—ROUSSEAU: *Contracte social*. Traducció i pròleg d'En Ramon Vinyes.
- III.—DIDEROT: *La monja*. Traducció i pròleg d'En Lluís Capdevila.
- IV.—RUSIÑOL: *Coses viscudes*.
- V, VI i VII.—CERVANTES: *Don Quixot de la Mancha*. Traducció d'En J. Bulbena. Pròleg d'En Givanel i Mas.
- VIII.—VOLTAIRE: *Diccionari filosòfic*. Traducció d'En Domènec Guansé. Pròleg d'En Gabriel Alomar.

Preu del volum, 2,50 ptes. - Els tres volums d'En Cervantes, 7,50 ptes.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes

RECIBIDO EN LA BIBLIOTECA DEL ATENEU BARCELONÉS

La pluja d'aquests dies

—Carai, com apretal...